

רע"פ 8404/15 - חדר אלמוסראתי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8404/15

לפני: המבקש:
כבוד השופט ח' מלצר
חדר אלמוסראתי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים: א' טל - נשיא, ז' בוסתן, ו-ש' בורנשטין), מתאריך 03.11.2015 ב-עפ"ג 39070-06-15

בשם המבקש: עו"ד איתן און

בשם המשיבה: עו"ד קרן רוט

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים: א' טל - נשיא, ז' בוסתן, ו-ש' בורנשטין) ב-עפ"ג 39070-06-15, בגדרו התקבל ערעורה של המשיבה על גזר דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופט מ' מזרחי) ב-ת"פ 62679-01-15.

אביא עתה את הנתונים הרלבנטיים להכרעה במכלול.

2. נגד המבקש הוגש, במסגרת הסדר טיעון, כתב אישום מתוקן, שייחס לו את העבירות הבאות: פריצה לרכב כדי לבצע גניבה בצוותא (עבירה לפי סעיפים 413 ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (מספר עבירות), גניבת רכב בצוותא (עבירה לפי סעיפים 413ב(א) ו-29 לחוק העונשין (מספר עבירות), נהיגה ברכב ללא רישיון (עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], השתכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה), ושימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף (עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי, התש"ל-1970 (להלן: פקודת הביטוח)).

3. לבקשת המבקש, אל התיק הנ"ל צורפו שני תיקים נוספים (ת"פ 306-02-15 ו-ת"פ 40172-01-14 (להלן: התיקים המצורפים)) שייחסו לו עבירות של: החזקת סם שלא לצריכה עצמית (עבירה לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ז-1973 (להלן: פקודת הסמים)), שימוש במסמך מזויף (עבירה לפי סעיף 420 לחוק העונשין), נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף (עבירה לפי סעיף 10א לפקודת התעבורה), שימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף (עבירה לפי סעיף 2א לפקודת הביטוח), וסירוב למסירת פרטים או מסירת פרטים כוזבים (עבירה לפי סעיף 62(4) לפקודת התעבורה).

4. בית משפט השלום הנכבד הרשיע את המבקש (ושני נאשמים נוספים), על פי הודאתם, בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום המתוקן. בנוסף, המבקש הודה והורשע גם בעבירות שיוחסו לו בתיקים המצורפים. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין עונשו של המבקש.

5. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים לעונש - בית משפט השלום הנכבד השית על המבקש את העונשים הבאים: 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל (בניכוי ימי מעצרו), קנס בסך 5,000 ש"ח, או 60 ימי מאסר תמורתו, 6 חודשי פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה, 6 חודשי פסילה על תנאי מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה, למשך 3 שנים, לבל יעבור המבקש כל עבירה בה הורשע, ו-6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, לבל יעבור המבקש כל עבירת רכוש מסוג פשע.

6. המשיבה הגישה לבית המשפט המחוזי הנכבד ערעור על קולת העונש, במסגרתו ביקשה להחמיר בעונש המאסר שהושת על המבקש. עוד נטען, כי יש להשית על המבקש עונש מאסר על תנאי בגין עבירות הסמים.

7. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורה של המשיבה וקבע כי העונש שהושת על המבקש חורג לקולא ממדיניות הענישה הראויה במקרים כגון דא, ומצדיק התערבות. לפיכך, בית המשפט המחוזי הנכבד הטיל על המבקש את העונשים הבאים: 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל (המורכב מ-24 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות הרכוש, ו-6 חודשי מאסר בפועל בגין התיקים המצורפים), ושנת מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור המבקש עבירה מסוג עוון לפי פקודת הסמים. נקבע כי יתר חלקי גזר הדין יותרו על כנם.

מכאן הבקשה שלפני.

תמצית טענות הצדדים

8. במסגרת בקשתו לרשות ערעור המבקש מלין על חומרת העונש שהושת עליו. בתוך כך, המבקש טען כי לא היה מקום לערוך הבחנה בענישה בינו לבין נאשם 1 אשר הושת עליו עונש מאסר לריצוי בפועל בן 12 חודשים בגין עבירות הרכוש, ואילו עליו הושתו 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, וזאת בשים לב לעקרון אחידות הענישה. טעם נוסף המצדיק מתן רשות ערעור, לשיטתו של המבקש, הוא הפער שבין העונש שהושת עליו בבית המשפט המחוזי, לבין זה שהושת עליו בבית המשפט השלום. עוד נטען, כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה עת ציין בפסק דינו במסגרת השיקולים לעונש כי המבקש "החדיר קוקאין בכמות לא קטנה וחשיש, הגם לשימוש עצמי, לבית המעצר" (בעמ' 10 לפסק הדין), זאת מאחר, שלטענת המבקש, מעולם לא החדיר סמים לבית הכלא, ועניינה של עבירת הסמים בה הוא הורשע היא בהחזקה.

9. בתגובת המשיבה, שנתבקשה על-ידי, נטען כי הבקשה איננה עומדת בקריטריונים, אשר הותוו לצורך מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", בשים לב לכך שעניינה של הבקשה הוא למעשה בחומרת העונש שהושת על המבקש, וזה איננו חורג, לגישתה של המשיבה, ממדיניות הענישה ההולמת במקרים כגון דא.

דיון והכרעה

10. לאחר עיון בבקשה ובחומר שצורף אליה ובתגובת המשיבה לבקשה - הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות. אנמק בקצרה הדברים להלן.

11. הלכה היא כי בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבל במקרים מיוחדים, בהם מתעוררת שאלה משפטית רחבת היקף וכבדת משקל, בעלת השלכות ציבוריות החורגות מעניינם הקונקרטי של הצדדים לבקשה, או בנסיבות המעוררות חשש מפני עיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.07.2013); רע"פ 3101/15 אבו רמילה נ' מדינת ישראל (25.05.2015)).

12. הבקשה שלפני איננה חורגת מעובדות המקרה הקונקרטי, ואיננה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית. כמו כן לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין, או כי מתקיימים שיקולי צדק מיוחדים התומכים במתן רשות ערעור בעניינו, ומשכך - היא איננה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסיקה למתן רשות ערעור.

13. זאת ועוד: הבקשה שלפני נסובה, כל כולה, סביב חומרת העונש שהושת על המבקש, וכפי שנפסק על ידי בית משפט זה, לא אחת, השגה על חומרת העונש אינה עילה לקיום דיון "בגלגול שלישי" בפני בית משפט זה, למעט במקרים נדירים, בהם העונש אשר הושת על המבקש סוטה סטייה חריגה ממדיניות הענישה הראויה (ראו למשל: רע"פ 3929/09 דהן נ' מדינת ישראל (16.08.2009). עוד נקבע בפסיקה כי גם "החמרה בעונש שהוטל על המבקש בערכאת הערעור, כשלעצמה, אינה מהווה עילה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" (ראו: רע"פ 2426/12 מחאמיד נ' מדינת ישראל (01.04.2012); רע"פ 4883/12 הררי נ' מדינת ישראל (28.06.2012); רע"פ 8433/12 אברג'יל נ' מדינת ישראל (24.12.2012)).

די בטעמים אלו, כשלעצמם, כדי לדחות את הבקשה לרשות ערעור.

14. אף לגופו של עניין, לא מצאתי כי טענתו של המבקש מצדיקות מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". בפסיקתו של בית משפט זה נקבע, לא אחת, כי עיקרון אחדות הענישה - ראוי שיקבל משקל נכבד בעת גזירת עונשו של הנאשם. על-פי עיקרון זה, יש להחיל, במידת האפשר, שיקולי ענישה דומים על נאשמים שאינם נבדלים מהותית זה מזה, מבחינת אופיין של העבירות שהם ביצעו, נסיבות ביצוען של העבירות, נסיבותיהם האישיות של הנאשמים, וכדומה (ראו: רע"פ 8443/15 חגולי נ' מדינת ישראל (15.12.2015)). ואולם, על אף חשיבותו - עיקרון אחדות הענישה איננו עומד לבדו בעת גזירת העונש, ולצידו יש ליתן את הדעת גם ליתר שיקולי הענישה.

15. בענייננו, חלקו של המבקש באישום החמישי בכתב האישום המתוקן היה גדול יותר מחלקו של נאשם 1, והמבקש אף מודה בכך בבקשתו (בסעיף 18 לבקשה). נוכח האמור, ובשים לב להבחנה בין מעשיהם של המבקש לנאשם 1, הכל כמפורט בכתב האישום המתוקן - אין מקום להקיש כאן מעונשו של האחד לעונשו של האחר, ובדין בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי יש להשית עונש גבוה יותר בעניינו של המבקש, ואין הדבר עולה כדי עיוות דין.

16. מעבר לכל האמור לעיל - הנני סבור כי בנסיבות המקרה דנן, כפי שהובהר בפסק דינו המנומק של בית המשפט המחוזי הנכבד, עונש המאסר שהושת על המבקש הוא הולם וראוי בנסיבות, בשים לב לעברו הפלילי המכביד, ובוודאי שאיננו חורג ממדיניות הענישה הראויה במקרים כגון דא (השוו: רע"פ 7/09 קוזיאל נ' מדינת ישראל (21.01.2009)).

17. הבקשה נדחית איפוא.

ניתנה היום, ט"ז באייר התשע"ו (24.5.2016).

שׁוֹפֵט